David Šenk - Proudové šílenství

Dvě a půl hodiny po vstupu do proudu počítač na můstku Lobačevského zaznamenal slabý energetický výboj v nákladovém doku 4.

„Dicku," řekl kapitán Stavrus, „běž se na to podívat."

Dick Morelli se zvedl od servisní konzole, opustil můstek a hlavní spojovací chodbou zamířil k výtahům.

V proudu panovaly jiné fyzikální zákony než v reálném vesmíru, a tak nikdy nebylo jisté, co se s přepravovaným zbožím stane. Doky totiž nebyly chráněny udržovacím polem - stále bylo ekonomicky výhodnější přijít o část nákladu než celou cestu živit generátory pole. Štít byl na Lobačevském v proudu vztyčen jen okolo můstku, kajut a hlavních spojovacích chodeb.

Když výtah zastavil na nákladní úrovni, světla podivně zablikala. Dick Morelli si toho nevšímal. Energicky zamířil k propusti doku 4. Přistoupil k terminálu a analyzoval záznamy senzorů.

Bylo to jednoduché - nějaké zařízení v doku se pravděpodobně na zlomek sekundy aktivovalo. Dick zaklel. Dok byl plný elektroniky, a i když přepravní řád zakazoval převážet funkční přístroje, v proudu mohly i rozmontované aparáty z ničeho nic začít pracovat.

„Kapitáne," ohlásil se Dick na můstek, „něco ve čtyřce se aktivovalo. Zapnu kolem doku štít a podívám se na to."

„Dobrá, Dicku," zavrčel kapitán.

Dick se zašklebil. Dokázal si představit Stavruse, jak se kouše do rtů a potichu kleje. Zapnutí štítu okolo celého nákladního doku ihned sníží zisk o nějakých deset procent.

Stavrus riskoval, dělal věci, které si dovolil jen málokterý kapitán. Jenže Stavrus byl hráč a rád vyhrával. Většina lodí vozila elektroniku a také třeba radioaktivní materiál pod ochranou štítu i za cenu menších zisků. Stavrus zásadně létal s nechráněným nákladovým prostorem.

Dick přejel prsty po klávesnici a pozorně sledoval, jak se indikátory stupnice síly štítu pomalu dostávají do zelené.

Najednou světla v šíleném rytmu zablikala a zhasla. Chodba potemněla, a když pohasl i terminál, tma byla absolutní.

Dick se opřel o stěnu a chvíli se nehýbal. Pravá ruka se automaticky dotkla injektoru na opasku.

Světla se opět rozzářila. Intenzita osvětlení donutila Dicka zavřít oči. Když je otevřel, zděšeně vykřikl. Chodba se pomalu vlnila a stáčela jako had. Paluba měnila barvy a probleskovaly na ní divné vzory.

Nebylo pochyb - došlo k selhání štítu.

Dick vyškubl injektor z opasku a přiložil si ho ke krku. Ozvalo se tlumené syknutí.

Chvíli trvá, než droga zabere, ale už pouhý dotyk a zasyčení injektoru vnesl Dickovi do nitra úlevu.

Podobné věci se stávaly, ale pokud si člověk včas aplikoval drogu, nehrozilo žádné vážnější nebezpečí. Silný halucinogen uchránil lidské vědomí před zhoubným vlivem proudu.

Dick se sesunul k zemi. Chodba se pomalu narovnala, záře po chvíli uhasla a opět zavládla tma.

Snažil se zhluboka dýchat a na nic nemyslet. Ale nedařilo se mu to. Celá loď byla nyní nechráněná před proudem a mohlo dojít k selhání nějakého důležitého zařízení. Nyní bylo nejdůležitější vystoupit z proudu a pokusit se opravit vzniklé škody.

Pomalu se zvedl a nejistým krokem zamířil k nouzovým průchodům. Rukama nahmatával cestu a snažil se ignorovat mrazivý chlad v žaludku.

Kousek od průchodu na vyšší úroveň vysadila i gravitace. Dick se roztočil, udělal ve vzduchu salto a praštil se do hlavy o stěnu. Chvíli bezvládně visel v prostoru a sténal. Točila se mu hlava a jen s nejvyšším vypětím předešel zvracení.

Droga ho ale znovu a znovu uklidňovala a nedovolila mu zpanikařit. Nedovolila mu myslet na lodě, které se ztratily kdesi v kosmu a nikdy se nevrátily, nedovolila mu myslet na astronauty, kteří zešíleli, protože si po výpadku štítů nestačili včas vzít drogu.

Proplul průchody a za chvíli se octl v hlavní spojovací chodbě. I tady byla tma, ale najednou uvnitř lodě zasténal náhradní generátor a rozsvítilo se slabé nouzové osvětlení.

Dick doplul k průlezu na můstek a manuálně rozevřel dveře. Necelý metr před ním se bezvládně vznášel Ernie. Rána na spánku a krvácející nos plnily prostor kolem něho malými rudými kapičkami.

Dick navigátora pomalu obeplul a zamířil k počítači. Stavrus seděl připoutaný ve velitelském křesle, rozhazoval rukama a vydával podivné zvuky. Dick se k němu opatrně přitáhl. Injektor plaval vzduchem několik metrů od kapitána a indikátor ukazoval plnou zásobu drogy.

Dick se štítivě odtáhl a zmateně se rozhlížel.

Kapitán si očividně nestihl vzít drogu. Dick zavřel oči a chvíli se nehýbal. Droga ho uklidnila a zabránila jeho myšlenkám, aby se rozběhly nežádoucím směrem. Otočil se a sedl si na své místo k počítači.

Kontrolky slabě zářily a monitory poblikávaly v nouzovém režimu.

Loď ukrajovala obrovskými díly ze vzdálenosti ke svému cíli, planetě Jetarus v systému Arkon. Proudové motory pracovaly bezchybně, ale generátor štítu vypadl. Dick se pokusil generátor znovu oživit, ale bezvýsledně. Nezbývalo než vystoupit z proudu. Čím déle byly řídicí systémy lodi v proudu bez ochrany, tím spíše mohlo dojít k nějaké fatální chybě.

Dick spustil návratový program. Počítač extrapoloval relativní polohu výstupu a výkon motorů postupně klesal, až se dostal na hraniční úroveň. Lodí otřásly mohutné vibrace, ale vzápětí ustaly. Lobačevskij byl opět v reálném kosmu. Dick se v křesle zkroutil a projely jím silné křeče. Droga, která ho v proudu chránila před šílenstvím, si v reálném vesmíru vybírala svou daň. Pohled se mu rozostřil a v uších mu hvízdalo. Hrudník mu skákal nahoru a dolů, srdce bilo na poplach v nepravidelných intervalech. Dick upadl do bezvědomí. V křesle vedle něj kapitán Stavrus úpěl a šermoval rukama.

„Lobačevskij základně Jetarus. Hlásí se Dick Morelli, zástupce kapitána. Ve sto šedesáté první minutě letu v proudu ze systému Vážka nám vypadl ochranný štít. Došlo k neštěstí: navigátor Ernie Beam zemřel, pravděpodobně na následky zranění způsobených ztrátou umělé gravitace. Kapitán Pollron Stavrus si včas neaplikoval uklidňující drogu a v současné době je pod vlivem sedativ. V důsledku vystavení proudu pravděpodobně zešílel. K výpadku štítu došlo kvůli náhodnému elektromagnetickému výboji ze zařízení v nákladovém doku, který způsobil zkrat a dysfunkce některých obvodů. Lobačevskij byl nucen opustit proud. Předpokládané zpoždění oproti letovému plánu - třicet až padesát hodin. Dick Morelli, konec."

Odeslal zprávu. Po několikahodinové práci měl chvíli čas na oddych a podání zprávy letovému centru na Jetaru.

Počítač nyní prováděl diagnostiku energetických obvodů.

První, co Dick udělal, když se probral z bezvědomí, bylo, že kapitánovi píchl sedativum a odtáhl ho do jeho kajuty. Také bylo třeba uklidit na můstku. Mrtvolu Ernieho dal do přechodové komory. Pak provedl systémovou analýzu a podařilo se mu obnovit umělou gravitaci. Stěny, podlaha a některé zařízení na můstku zrudly Ernieho krví, ale Dick se snažil si toho nevšímat.

Systém dokončil diagnózu energetických obvodů. Došlo k přetížení sítě na čtvrté palubě a zpětná vazba odstavila generátor štítu. Nevypadalo to vážně. Bylo spáleno jen několik čipů a bezpečnostních pojistek.

Dicka bolela hlava, a tak si píchl slabou dávku sedativa. Mohlo to dopadnout mnohem

hůře, přemítal. Nechráněné motory mohly v proudu vysadit, počítač mohl chybně propočítat kurz, loď to mohlo roztrhat na miliardu kousků.

Stavrus byl blázen. Hnal se za penězi a krutě to odnesl. Byla to totální hloupost, převážet tuny elektroniky bez štítu.

Bez štítu jste mohli převážet rudu, dřevo, určité druhy potravin, ale komponenty kvantových počítačů, strojírenské zařízení a radioaktivní materiál se v proudu proměňovaly v časovanou bombu.

Dick zakroutil hlavou. Vlastně Stavruse obdivoval. Byl jedním z nejbohatších a nejvlivnějších svobodných obchodníků od Vážky až k Takamui. Dick už s ním létal čtvrtý rok a vždy měli štěstí. Stavrus si díky svému riskování a odvážným cestám mohl dovolit to nejlepší vybavení. Vlastně to bylo dost divné, že štíty vypadly i přes tak dokonalé bezpečnostní jištění. Ale v proudu bylo možné všechno.

Dick restartoval generátor štítu. Systémy byly v pořádku, a tak se mohl Lobačevskij opět vydat na cestu.

Dicka nyní čekala nejméně desetihodinová - riskantní, avšak ve své podstatě nudná - etapa, v níž musela loď dosáhnout přechodové rychlosti a opět vniknout do proudu.

Seděl na Stavrusově místě a svíraly ho nepříjemné pocity. Nevěděl také, jestli má zaštítit i nákladové prostory. Měl neodbytný dojem, že se celá situace bude opakovat.

Nakonec ale štíty nad sklady nezvedl. Nyní byl kapitánem on a možná nevědomky se snažil zachovat tak, jak by se zachoval Stavrus. Bylo to nebezpečné a vyzývavé, ale Dick do sebe nasál hodně z kapitánovy odvahy riskovat.

Jetarus byla poslední planeta systému Arkon. Byl to vlastně spíš kus skály o průměru tři tisíce kilometrů, provrtaný chodbami mezihvězdného přístavu.

Jetarus ušetřil Arkoňanům mnohamiliardové investice, které by si vyžádala stavba adekvátní stanice. Proudové lodě nemohly z bezpečnostních důvodů vlétat hlouběji do solárních systémů kvůli gravitačnímu působení hvězd. V silném gravitačním poli byl proud nestabilní, a tak byly všechny hvězdné přístavy umístěny na periferiích soustav, kde byli náklad a cestující překládáni na vnitrosystémové lodě.

Dick Morelli seděl v jednom z barů nedaleko vesmírného výtahu. Za ty čtyři roky cestování s Lobačevským se tu již mnohokrát opil nebo porval s mnoha astronauty či výtaháři.

Obyvatelé kosmoportů byli zvláštní sorta lidí. Nebyli stejní jako obyvatelé ostatních planet, ale také nebyli stejní jako astronauti. Byla to hrdá skupina lidí, balancujících mezi umírněností planeťanů a nezávislostí vesmířanů. Tato rozvrácenost je vedla k častým potyčkám jak s planeťany, tak s posádkami kosmických lodí.

Na stoličku vedle Dicka se posadila mladá žena v uniformě nějaké vnitrosystémové lodě. Dick sledoval reklamy blikající na obrazovce nad barem, ale nevnímal je - jeho myšlenky žily vlastním životem.

Stavruse hned po příletu odvezl do nemocnice a předal ho péči lékařů. Pak podal zprávu úřadům. Ty už mezitím získaly povolení od Ernieho příbuzných ke kremaci jeho tělesných pozůstatků.

Dohlížel na vykládání zboží a snažil se prací uklidnit. Chybělo mu Stavrusovo pobízení a sakrování a Ernieho nadhled a vtip. Život jako by se zastavil a vyprázdnil. Kdyby šlo všechno podle plánu, Stavrus by dokoupil nějaké zboží a Lobačevskij by se vydal na cestu na Takamui.

Po dvou dnech dostal zprávu od lékařů: Pollron Stavrus byl vystaven proudu po dobu přesahující kritické maximum, v důsledku čehož u něho došlo k porušení některých mozkových center. Nadále je neschopen normálního občanského života.

Dick odtrhl oči od obrazovky nad barpultem. Pro Stavruse to znamenalo buď výplach mozku a život na okraji společnosti, nebo dlouhodobou terapii v nějakém sanatoriu, která pomalu vysaje jeho konto a pak ho nevyléčeného vyplivne na ulici. Z proudového šílenství se ještě nikdo nevyléčil.

Do baru vešla hlučná skupina výtahářů a usadila se u stolku za Dickovými zády. Jeden z nich se po chvíli zvedl, přistoupil k Dickovi a položil mu ruku na rameno.

„Ahoj, Morelli," řekl a smutně se usmál. „Slyšel sem, co se stalo Stavrusovi. Je to smůla."

„Jo, Vere," přitakal Dick a potřásl si s ním rukou. „Jo, je to smůla." Zavolal na barmana a objednal dva panáky.

„Hele, Morelli," začal po chvíli výtahář, „ty seš teďka vlastně kapitán Lobačevského, co?"

„Dá se to tak říct," řekl suše Dick a zkoumavě si Vera prohlížel.

„Nehodily by se ti jedny šikovný ruce?" navrhl výtahář.

Dick se zamyslel. Znal Vera zběžně od vidění asi dva roky a jelikož věděl, že sám by na kosmické lodi pracovat nechtěl, přemýšlel, pro koho to místo shání.

„Promiňte," přerušila jeho úvahy ona mladá žena sedící po jeho levici. „Vy jste Dick Morelli?"

„Jo, to sem já," řekl a obrátil se k ní. Zaregistroval její uniformu a výraznou tvář.

Napřáhla ruku. „Já jsem Jana Anhermová."

Dick povytáhl obočí. Anhermovo obchodní impérium ovládalo větší část trhu na Arkonu.

Dick se usmál. „Taky máte zájem pracovat na hvězdný lodi?" Jestli si dobře vzpomínal, v nákladu na Lobačevském bylo několik tun materiálu z Vážky právě pro Anherma.

„Ani ne," řekla pomalu. „Slyšela jsem, co se vám stalo cestou z Vážky."

Ver pokýval hlavou. „Jo, Dicku, seš dost populární. Kdybys měl zájem, pamatuj na mě." Poplácal Dicka po zádech a vrátil se ke svým kolegům.

„Co máte teď v plánu?" zeptala se Jana Anhermová.

Dick se ušklíbl. Slyšel párkrát Stavruse jednat s Anhermem a způsoby jeho dcery se od těch jeho moc nelišily. Zřejmě byla zvyklá klást otázky a dostávat na ně odpovědi.

„Nevím," řekl vyhýbavě.

Usmála se. „Dobrá, co pijete?"

Nechal si koupit panáka a čekal, co bude dál. Po očku ji sledoval. Měla krátké vlasy, nervózně - nebo bystře? - těkající oči a poněkud velký nos.

„Musí to být dost jednotvárné, cestovat stále od planety k planetě, nakládat a vykládat a tak stále dokola," nadhodila po chvíli ticha.

Pokrčil rameny. Rozhovory s planeťany takhle začínaly dost často. Nenamáhal se odpovědět a pomyslel na Vera a jeho partu. Mohl by se s nimi opít a pak vyrazit do nějakého bordelu.

Vypnul a až po chvíli mu došlo, že se ho jeho nová známá opět na něco ptá.

„Promiňte," omluvil se, „co jste to říkala?"

„Ptala jsem se vás, jestli jste někdy byl na Arkonu?"

Zasmál se. „Ne," řekl. „Promiňte, ale planety mě vůbec nezajímají. Ve skutečnosti z nich mám hrůzu. Když si představím, kolik je na nich lidí, zvedne se mi žaludek."

„Ale Jetarus je také planeta," řekla kousavě.

„To je pravda, ale také je to kosmoport."

„Na kterém žije okolo dvaceti milionů lidí," nedala se.

Pokýval hlavou a hodil do sebe alkohol. Neměl náladu na konverzaci. Zvedl se a chtěl se rozloučit.

„Počkejte chvíli," řekla najednou. „Nechtěla jsem vás rozzlobit."

Dick si složil ruce na prsou a vyzývavě se na ni podíval. „Tak co tedy chcete?"

„Jsem lékařka na Šípu," řekla a poklepala si na zlatý odznáček Aeskulapovy hole na levém nárameníku uniformy. „Zajímá mě kapitán Stavrus."

Znovu si sedl k baru. „Pročpak vás tak zajímá, smím-li se ptát?"

„Co víte o proudovém šílenství?"

„Nic moc," řekl defenzivně Dick a vzápětí si vynadal - Jana Anhermová dokázala velice rychle přejít do útoku. „Asi tolik, že v proudu není lidské vědomí v bezpečí. Po určité době se začne hroutit myšlenková struktura a člověk zešílí."

„Víte, proč to tak je?"

Dick zavrtěl hlavou. „Ne, nejsem doktor ani fyzik."

„Existuje několik teorií," Jana Anhermová ztlumila hlas a Dick se k ní podvědomě naklonil. „Jedna z nich tvrdí, že v proudu je lidský mozek zavalen až stomilionkrát větším objemem informací než v reálném kosmu. Pod tímto tlakem mozek nevydrží dlouho, přebudí se a dojde k něčemu, co by se dalo přirovnat ke zkratu v elektrickém vedení. Dá se tomu zabránit vhodnou drogou, která deaktivuje některé části mozku, které jsou schopné přijímat proudové informace.

O lidském mozku toho ještě mnoho nevíme. Zdá se, že je vybaven k něčemu, co si ani neumíme představit."

Dick si ji zamyšleně prohlížel. O podobných teoriích slyšel, ale jako každý astronaut se většině hovorů o proudovém šílenství vyhýbal. Možná to byl projev pověrčivosti. „Jasně, o tom se mluví již dlouho," řekl s falešnou sebejistotou. „Spekuluje se o tom, že by v kosmických lodích nemusely být složité počítače, ale že by proudovou navigaci zvládl člověk, kdyby dokázal využít všechny možnosti, které mu jeho mozek nabízí,"

„Přesně tak," přitakala. „Proudové šílenství se tak dostává do úplně jiného světla. Možná to ani není šílenství, ale nějaký další stupeň lidského vědomí."

„Viděla jste někdy někoho, koho to dostalo?" zeptal se škodolibě.

„Ne," odpověděla. „O to právě jde. Chtěla bych vás a kapitána Stavruse pozvat na Arkon. Naše rodina tam vlastní rozsáhlé rehabilitační sanatorium. Specializuje se na alternativní léčbu duševních poruch a má výborné výsledky."

„Chcete tím říct, že byste se chtěla pokusit vyléčit kapitána Stavruse, nebo ho chcete zkoumat jako pokusnou krysu?"

Chladně se usmála, „Chtěla bych ho zkoumat jako pokusnou krysu a také se ho pokusit navrátit plnohodnotnému životu či vyléčit, chcete-li."

Jetarus byl bohatý přístav. Arkonský systém měl výhodnou polohu vzhledem k ostatním obydleným systémům a většina obchodních cest vedla právě přes něj. Jeho obliba pramenila také z výborného technického zázemí. Jetarus byl také jeden z mála kosmoportů, který vlastnil kosmický výtah. Tato staletí stará technologie, doplněná o proudové induktory, odstraňovala nutnost několikahodinového zrychlování lodí na přechodovou rychlost. Lodě tak ušetřily mnoho gigawattů energie a portu za výtah platily jen zlomek toho, co by je dosažení proudu stálo.

Jetarus si držel jakousi stáj stálých zákazníků a poskytoval jim četné výhody. Mimosystémoví obchodníci byli také zvýhodněni pouze dvanáctiprocentní daní, takže se obchodní lodě na Jetarus vracely stále častěji.

I Lobačevskij patřil k privilegovaným lodím častých zákazníků, a proto neměl Dick Morelli potíže se sháněním levného místa na parkovací úrovni.

Pak v doprovodu Jany Anhermové nasedl s kapitánem Stavrusem na vnitrosystémovou loď Šíp, která je po pětidenní cestě měla vysadit na arkonské orbitální stanici.

Těch pět dní strávil Dick v kajutě se Stavrusem a pozorně se o něj staral. Nikdo ho nevyrušoval a jen Jana občas přišla vyzvědět, zda je vše v pořádku.

Stavrus Dicka nejdříve znervózňoval. Cítil se v jeho přítomnosti nepříjemně a provinile, a tak ho neustále držel pod vlivem sedativ. Ale postupně si zvykl a sedativa vysadil. Stavrus pak celé hodiny vydával mumlavé zvuky a na invalidním vozíku sebou křečovitě škubal. Dick ho zkroušeně pozoroval a přistihl se, že jednání kapitána připisuje skryté významy. Několikrát ho napadlo, že Stavrus rozmlouvá s někým z jiné dimenze či že se pokouší uchopit věci, které dokázal vidět jen on.

Dick chápal, že to byly jen obranné mechanismy jeho vědomí. Krmil a umýval kapitána a pomalu mezi nimi začalo vznikat jakési pouto, podobné tomu, které spojuje otce a jeho mentálně postižené dítě.

Přišla Jana Anhermová a usadila se v pohodlném křesle vedle postele, na níž ležel Stavrus.

„Za tři hodiny přistaneme v orbitálním doku," řekla Dickovi, který v rohu u stolku popíjel nějaké víno z lodních zásob a zajídal ho sušenkami. Posunkem Janě nabídl, ale ona odmítla.

„Jsem ve službě," řekla. „Proč mu nedáváte léky?" zeptala se, když viděla, jak se spící Stavrus neklidně převaluje.

„Neříkala jste, že vlastně není nemocný?" zaútočil Dick.

Pokrčila rameny. „V doku se zdržíme jen krátce. Někteří členové posádky se vystřídají a poletí s námi raketoplánem na Arkon."

Dick se postavil na nohy a protáhl se. „To je dobře. Z té nečinnosti je mi špatně."

„Berte to jako dovolenou," připomněla mu Jana.

Dick se usmál. Jana mu slíbila, že celý tento výlet nebude Stavruse ani jeho stát jediný kredit. Nechala také zaplatit část parkovacího poplatku za Lobačevského.

„Vlastně jsem vám něco přinesla," řekla a podala mu nějaké disky. „Měl byste to prostudovat a udělat si o Arkonu nějaký obrázek."

Gestem disky odmítl. „Na to bude času dost. Řekl jsem vám, že chci Stavruse doprovodit do sanatoria."

„Dobře," řekla chladně a odešla.

Šíp byl několikrát větší než Lobačevskij. Posádku tvořilo na padesát mužů a žen a doky byly plné překládkových robotů.

Dick se byl podívat na můstku, ale polovojenská strohost posádky ho odpuzovala, a tak odešel, aniž by se zeptal na to, co ho zajímalo.

Nikdy předtím na vnitrosystémové lodi nebyl. Narodil se na Lemuru, kosmoportů systému Vážka, a strávil tam osmnáct let svého života. Dalších pět let pracoval na obřích mezihvězdných lodích pozemských korporací. Práce to byla dobrá a dobře placená, ale byl jen jeden z davu, otrok systému, a on chtěl být něčím víc. Před čtyřmi roky vysedl na Takamui a po půl roce oblézání barů se mu podařilo umluvit Stavruse, aby to s ním zkusil.

Sedl si na postel vedle kapitána a smutně ho pozoroval. Kapitán najednou otevřel oči a začal se po Dickovi sápat. Jeho síla byla překvapivá, ale ve volném pohybu mu bránily kurty.

Dick si odsedí. „Kapitáne, uklidněte se. Všechno bude v pořádku. Uvidíte, že se z toho dostanete." Sám nevěděl, jestli tomu věří nebo ne, ale zoufale toužil po návratu toho Stavruse, který dokázal sjednat nejlepší obchody, a když na to přišlo, křičet i na velitele přístavu.

„Nejdříve se ho pokusíme uklidnit pomocí hypnózy. Dlouhodobou sugescí by se pak mohlo podařit přimět jeho vědomí k návratu do stavu před nehodou," vysvětlovala Jana Anhermová.

„Máte s tím nějaké zkušenosti?" zeptal se Dick.

„Jistě. Léčí se tak různé duševní choroby. Jde o to, že se vracíte před stimul, který dosud pouze latentní poruchu aktivoval. Je to zdlouhavé, ale pomáhá to. Potíž je v tom, že se zvětšuje skupina rizikových faktorů, které mohou poruchu opět spustit."

Procházeli se parkem sanatoria.

Slunce stálo vysoko na obloze a pálilo. Dick měl na očích silné sluneční brýle, ale i tak mhouřil oči a pitvořil se. Rana, kosmoport systému Stag, kam na svých cestách Lobačevskij často zavítal, měla také dýchatelnou atmosféru, ale byla samozřejmě tak daleko od slunce, že procházka po povrchu bez skafandru byla nemyslitelná.

Pro Dicka bylo vše nové. Jen s gravitací neměl žádné potíže, na mnoha vesmírných stanicích byl uměle udržován pozemský standard. Gravitace Arkonu byla jen o málo větší.

Zato vzdálený horizont, vysoké nebe a právě slunce na něm ho naplňovaly úžasem.

Jana Anhermová mluvila dál o možném postupu léčby, ale on ji neposlouchal. Pohledem studoval trávu pod nohama, stromy u cesty a roztodivné tvory v křovinách.

„Musím se přiznat," řekl z ničeho nic, „že má představa planet byla dosti zkreslená."

Vesele se zasmála. „Není divu. Představovat si planety jako velké kosmoporty je zajisté bláznovství."

Dick se zastavil. „Musíte ale uznat, že včerejší přistání na kosmodromu mou představu jen posilovalo."

„Ale Arkon nejsou jen velká města a kosmodrom. Najdete tady něco, co není na žádné vesmírné stanici, i když se to tam snaží násilím dostat." Rozpřáhla ruce. „Ve vesmíru nenajdete přírodu."

Vydali se na zpáteční cestu.

„Co jste to povídala o tom druhém způsobu možné léčby?" vrátil se k původnímu tématu Dick.

„Povím vám o tom až v sanatoriu," řekla Jana.

Celou cestu až k zářivě bílým budovám mlčeli.

Dick zamířil k hlavnímu vchodu, ale Jana mu pokynula, aby ji následoval. Odbočili z cesty a krátkou alejí došli k jednopatrové dřevěné budově. Vzduch kolem byl prosycený pronikavým živočišným pachem.

U vrat potkali zřízence, který je zavedl dovnitř.

„Co je to?" zeptal se Dick udiveně.

„To jsou horoni," řekla Jana a přistoupila k jednomu z obrovských čtyřnohých tvorů v jednom otevřeném stání. Poplácala ho po svalnatém boku. Zřízenec se spokojeně usmál a odešel.

Dick se zamyslel. „Připomíná mi to zvířata, která jsme kdysi vozili ze Země na Takamui."

„Ano, koně a horoni jsou si dost podobní," souhlasila Jana a odstoupila od zvířete.

„Co mají společného s léčbou duševních chorob?"

„Vy jste byl na Zemi?"

„Ne, jen na Plutu. Je hodně podobný Jetaru. Nebyl jsem na žádném vnitrosystémovém světě."

„Aha, takže jste nikdy na koni nejel?"

„Ne, pokud nechcete počítat pokus o přejetí z jednoho doku do druhého, při kterém jsem spadl a vykloubil si ruku."

Jana Anhermová se opřela o mříž. „Víte, mnoho jezdců se domnívá, že mezi člověkem a zvířetem postupně vzniká jakési pouto, až tvoří dokonalý pár. Takový jezdec pak svého koně či horona ovládá jakoby myšlenkou. Vnější pozorovatel nezaznamenává téměř žádné pohyby, které by prozrazovaly fyzické řízení."

„Co to má společného s léčením duševních chorob?" opakoval Dick.

„Aniž by to bylo kdy dokázáno, soudí se, že kůň je schopen telepatického spojení se svým jezdcem. Vyžaduje to hodiny cvičení a vzájemného poznávání, ale zdá se, že to funguje.

U horonů je tento efekt mnohem silnější a rychlejší."

Dick se zamyslel. „Nevím, jestli chápu, kam tím míříte."

„Používáme jízdy na horonech jako uklidňujícího prostředku například pro psychotiky či lidi trpící depresemi. Horon brzy dokáže na svého jezdce přenést část svého klidu."

„Naznačujete, že ta zvířata jsou inteligentní?"

„Ne, to vůbec ne," řekla Jana kategoricky. „Pouze poukazuji na možnost mimosmyslových schopností jak lidí, tak horonů."

Dick se osmělil a přistoupil k obrovskému zvířeti. Kohoutek mělo ve výši jeho očí. Položil ruku na teplý bok a snažil se soustředit.

Srst byla jemná a příjemná na dotyk.

„Chcete to zkusit?" zeptala se Jana.

„Proč ne. Vypadá mnohem klidněji, než ten kůň, z kterého jsem spadnul."

Jana přinesla sedlo, přehodila ho horonovi přes hřbet a upevnila. Pak mu nasadila uzdu.

Dick horona vyvedl před stáje a s námahou se vyhoupl do sedla.

Chvíli nato se k němu Jana připojila.

První dva dny Dick necítil nic, jen bolavé tělo. Ale třetího dne byl ochoten připustit, že se s ním horon pokusil navázat kontakt, i když to dopadlo dost špatně.

Byl to vlastně jen zlomek vteřiny, ve kterém Dick ucítil ve svém vědomí jakýsi hřejivý dotek. Bylo to něco cizího a tak zvláštního, že ho to poněkud rozhodilo. Pustil opratě a vzápětí z vysokého zvířete spadl.

Přicválala k němu Jana a ihned se zajímala, zdali si neublížil, ale nevrle ji odbyl a opatrně se na svého horona opět vyhoupl. Zvíře už se o žádný náhlý vpád do jeho mysli nepokusilo, přesto však Dick věděl, že hradba oddělující jejich mozky se o pěkný kus zmenšila.

Jelikož hypnoterapie kapitána Stavruse nikam nepokročila, rozhodla se Jana Anhermová vyzkoušet léčbu za pomoci horonů.

Pro kapitána to muselo být zprvu bolestivé, ale nestěžoval si. První týden z horona padal každou chvíli a ani ošetřovatelé po jeho bocích nezabránili četným odřeninám.

Dick kapitána často doprovázel, ale nikdy s ním nevydržel celou dobu. Pozemky sanatoria byly rozlehlé, a tak dával přednost vyjížďkám do lesů. Postupně, tak jak si s horonem čím dál tím víc rozuměli, podnikal celodenní cesty do okolních měst, kde vesele využíval Anhermová otevřeného účtu.

Dick ležel ráno dlouho v posteli a přemýšlel. Jana mu řekla, že jeden horon je schopen rozlišit až deset různých jezdců. Nepochybně to byla fascinující zvířata. Jízda na jejich hřbetě byla osvobozující a plná energie. Jezdec cítil tu sílu velkých svalů a touhu horona na letmý příkaz splnit jakékoli přání. Byla v tom ohromná radost a euforie.

Pokud mezihvězdné lodě převážely zvířata, vždy byla pod ochranou štítů. Nikdo nevěděl, jaký vliv může proud mít na zvířecí mozky. U zvířat sice nebyl zaznamenán žádný případ proudového šílenství, ale několikrát, když došlo k výpadku štítů, zvířata okamžitě zemřela.

Dick vyskočil z postele a zapnul terminál v rohu místnosti. V hlavě se mu motaly myšlenky, které neměly konkrétní tvar a tím spíš ho znervózňovaly.

Napojil se na informační databázi mezihvězdné přepravy. Zapnul vyhledavač a nastavil filtr na případy selhání štítů při přepravě zvířat.

Objevila se záplava dokumentů a hlášení. Dick jich několik namátkově otevřel, ale nenašel žádné vodítko. Zúžil filtr na vyšší savce, podobné koním. Zpráv ubylo, ale i tak to byla pěkná hromada. Zbýval poslední krok: počet mrtvých zvířat.

Objevily se statistické údaje. U všech padesáti druhů živočichů, podobných koním, nepřesahovala úmrtnost při selhání štítů jedno promile. U horonů a takamuiských lechů nebyl dokonce zaznamenán ani jeden případ.

Dick zavřel oči a usilovně přemýšlel. Nemohl na základě tak malého množství informací vyvodit nějaké kloudné závěry, nicméně cítil, že nějaká spojitost mezi proudovým šílenstvím a horony nepochybně je. Začínal mít pocit, že něco není v pořádku.

Zapojil video a vyťukal číslo Vera Kurtese, výtaháře z Jetaru.

„Nazdar, Dicku," pozdravil ho Ver. „Přemýšlel si o té mojí nabídce? Jde vo mýho bratrance. Před tejdnem ho vylili ze Záře Orionu, a tak..."

„Poslouchej mě, Vere," řekl naléhavě Dick. „Měl bych práci, ale pro tebe, ne tvýho bratránka..."

Ver začal otevírat pusu, ale Dick ho gestem umlčel.

„Potřebuju, abys z počítače Lobačevského vytáhl data o posledním nákladu a pokusil se vystopovat, odkud pochází. Pošlu ti přístupový kódy k počítači. Zvládneš to?"

„To je hračka, Dicku," pokrčil rameny Ver. „Ale přemejšlej vo tom mým bratránkovi."

Dick odeslal Verovi přístupové kódy a vypnul spojení. Ver měl na Jetaru přístup do obchodních a celních databází a vystopovat původ nějakého zboží pro něj nebyl problém.

Dick se podíval na hodinky. Dával na to Verovi dvě hodiny. Oblékl se a odešel do jídelny na snídani.

Posedla ho spalující touha vrátit se do vesmíru, na Lobačevského a hnát se proudem k nějaké lidské kolonii, k Takamui, k Vážce, kamkoli. Připoutaný k Arkonu se cítil jako vězeň.

Věděl, že ať je s kapitánem cokoli, někde uvnitř musí cítit to samé.

Chvatně vstal a vrátil se do svého pokoje. Zpráva od Vera už přišla, a tak ji rychle otevřel. Všechno se zdálo být v pořádku, až na jednu položku na seznamu. Jistá část zásilky elektroniky pro Anhermovu společnost nepocházela z Vážky. Na Lemur, kosmoport Vážky, ji přivezl Stříbrný Lev z Jetaru. Z Jetaru!

Nedávalo to smysl. Proč by někdo vozil zboží na Lemur z Jetaru a vzápětí ho nechával posílat zpět?

Vstal a odešel do budovy, kde byla laboratoř a ordinace Jany Anhermové.

Vešel bez klepání a našel ji, jak něco pozorně sleduje na monitoru. Jakmile ho spatřila, monitor vypnula a vykročila mu vstříc.

„Neruším?" zeptal se.

„Vůbec ne," řekla mile. „Stav kapitána Stavruse se zlepšuje, právě jsem kontrolovala zprávy."

„Mohl bych ho vidět?"

Zavrtěla hlavou. „Je vedle v laborce a myslím, že by bylo hloupé je nyní rušit."

„Co tam s ním dělají?"

„Testují, jestli v jeho mozku dochází k nějakým změnám k lepšímu," řekla neurčitě.

Posadil se na stůl a zamyšleně si prohlížel různé grafy a výpisy, které ležely na tiskárně.

Jana Anhermová si sedla do hlubokého křesla na druhé straně místnosti.

Dick na sebe znenadání otočil monitor počítače a zapnul ho.

„Co to děláte?" vyjekla Jana.

V záběru byl kapitán Stavrus, obklopený září nějakého přístroje, který byl spojen s obdobným zařízením, v kterém byl připoután jeden horon. Kapitán škubal přikurtovanými údy a podle výrazu jeho tváře bylo vidět, že křičí bolestí či hrůzou. Dick zapnul zvuk a Stavrusův mučený hlas se rozlehl ordinací.

Jana se pomalu zvedla z křesla a přistoupila k počítači. Ztlumila opět zvuk, ale monitor nevypnula.

„Nevypadá to, že by se mu to líbilo," podotkl Dick. „O co jde?"

„Už jsem vám to řekla. Rutinní prohlídka."

„Co tam dělá ten horon?"

„Jak sám víte, v přítomnosti horona je kapitán Stavrus mnohem klidnější a..."

„Nezdá se mi, že by to tentokrát byla pravda," řekl odmítavě Dick. „Chci se tam jít podívat."

„To není možné," řekla tvrdě Jana.

Dick zamířil ke dveřím. Jana se opřela o klávesnici a do mikrofonu řekla: „Pane Grune!"

Když Dick otevřel dveře laboratoře, stál před ním zřízenec. V ruce držel černý obušek a tvářil se nepřístupně. „Pane Morelli, opusťte prostory laboratoře, prosím," vyzval Dicka klidným hlasem.

V laboratoři byl ještě lékař, kterého Dick už několikrát viděl.

Dick pokrčil rameny a otočil se k odchodu. Jana se na něj usmála a nepatrným gestem zřízenci pokynula, ať zavře. Ale Dick se znovu pootočil a kopl nepřipraveného zřízence do břicha. Ten zavrávoral a upadl. Dick k němu přiskočil, vytrhl mu obušek a praštil ho s ním přes zátylek.

Jana vykřikla a lékař u počítače vzhlédl. Dick Janu chytil za ruku a vtáhl ji do laboratoře. Zabouchl dveře a postavil se k nim zády.

Kapitán Stavrus přestal křičet a zmítat se na svém loži v boxu. Lékařův pohled těkal zmateně od Stavruse k Dickovi.

„Doktore, můžete mi vysvětlit, co se tady děje?" zeptal se mírně Dick.

„Pane Morelli," začal lékař. „Jde o hloupé nedorozumění. Vašemu příteli není nijak ubližováno. Doktorka Anhermová vám jistě vysvětlila, o co se snažíme." Doktorova ruka šmátrala po injektoru, který ležel kousek vedle na stole, a tak ho Dick preventivně praštil obuškem přes spánek. Doktor se sesunul k zemi.

Dick přistoupil k počítači a pozorně si prohlížel model na monitoru.

„Slečno Anhermová," řekl po chvíli a obrátil se na Janu, která stála v koutě se založenýma rukama. „Mám pocit, že se mnou a s kapitánem Stavrusem nebylo zacházeno podle pravidel."

„Já mám zase pocit, že byste se měl nechat vyšetřit. Projevují se u vás příznaky paranoie."

Dick se usmál. Jana Anhermová měla očividně pro strach uděláno. „Nechtě mě hádat," řekl a přistoupil ke kapitánovi a uvolnil mu kurty. Stavrus ležel zcela klidně, oči měl zavřené a zhluboka dýchal. „To, že kapitán zešílel, nebyla taková náhoda."

Jana se usmála. „Vidím, že jste velice bystrý."

„Můžete mi o tom povědět něco bližšího?"

„Nevím, co z toho."

Přistoupil k ní a pohrozil jí obuškem.

Mdle se usmála. „Jelikož je všeobecně známo, že Lobačevskij převáží elektroniku bez štítů, najali jsme vás k převozu jistého zařízení z Vážky na Jetar. Toto zařízení bylo zkonstruováno tak, aby v proudu vyslalo elektromagnetický puls, schopný přebudit štíty."

„Proč?" nechápal Dick.

„Naším cílem bylo získat někoho postiženého proudovým šílenstvím."

Dick na ni překvapeně zíral.

„Vyšlo to hned napoprvé," zářivě se na něho usmála. „Mohl jste to být vy nebo ten chudák Ernie. Ale osud určil kapitána."

Přistoupil k ní a chytil ji pod krkem. „Přestaňte si se mnou hrát," zasyčel.

„Neblázněte," okřikla ho. „Copak nechápete, že jde o zásadní výzkum?" Odstrčila ho a přistoupila k počítači. „Vidíte, jak je kapitán klidný? Dosáhli jsme toho, na co se nikdo nezmohl!" Triumfálně se usmívala. „Kapitán je vyléčený, pokud zůstane v kontaktu s horonem. Podívejte - oba jsou umístěni v izolačních boxech. Tímhle se ovládá intenzita kontaktu. Pozorujte, co se bude dít, když kontakt přeruším." Jana stáhla nějaké ovladače na nulu a Stavrus se začal zmítat. Opět ovladače vrátila do původní polohy a kapitán se uklidnil.

„Působivé, ne?"

„Proč jste nepožádali o nějakého pacienta, který onemocněl v minulosti?"

„Abych pravdu řekla, poslední případ proudového šílenství byl zaznamenán před třemi lety na Plutu a pacient už je nějaký ten pátek po smrti. Technologie štítů se za poslední roky hodně zlepšila a i drogy, které do sebe astronauti při výpadku cpou, jsou čím dál tím lepší. My jsme chtěli někoho čerstvého, zkušeného a inteligentního."

„K tomu vás vedly vaše vědecké ambice? Nenamluvíte mi, že jste se chtěla dostat proudovému šílenství na kobylku, když se za poslední tři roky neobjevil ani jeden případ."

„Je to mnohem složitější, než si myslíte," řekla Jana. „Mezihvězdné cestování je omezováno neschopností člověka uchovat si v proudu soudnost. Musí se chránit složitým a hlavně drahým zařízením. Nebylo by lepší, kdyby mohl člověk cestovat proudem bez ochrany štítů?"

Dickovi to začalo docházet. Připadalo mu, že měl celou dobu v hlavě mlhu, která najednou mizela, a objevovaly se pravé tvary skutečnosti.

„Kvůli tomu musel Ernie zemřít?" zeptal se ponuře.

„To byla nešťastná nehoda," ohradila se. „Můj otec má na tomto výzkumu eminentní zájem. Na jeho výsledky se váže rozšíření jeho aktivit na mezihvězdnou dopravu."

„Z praktik vašeho otce se mi dělá špatně," řekl Dick a uvolnil z přístroje i horona. „Za

těchto okolností považujte pobyt můj a kapitána Stavruse u vás za ukončený."

„Uklidněte se," mírnila ho Jana. „Můj otec je ochotný vám za vaše nepohodlí štědře zaplatit. Vždyť se nic nestalo, ne? Kapitán je opět zdravý a..."

Dick sebral ze stolu injektor. „Nebýt vás, nemusel nikdy onemocnět a Ernie tu mohl být s námi. Odcházíme," řekl a přiložil jí injektor ke krku. Jána Anhermová se sesunula k zemi. Pro jistotu dal dávku i doktorovi a zřízenci.

Našel injekci povzbuzujícího prostředku a vbodl ji kapitánovi. Ten se po chvíli probral a posadil se.

„Vítejte zpátky, kapitáne," řekl Dick, ale Stavrus mu neodpověděl a tupě zíral před sebe. Dal mu tedy do ruky otěže horona a oba je vedl k východu.

Dříve než prošli dlouhou chodbou ven, zastavil se Dick u terminálu a zavolal na Jetarus Verovi.

„Ahoj, Vere," pozdravil výtaháře. „Proč vyhodili toho tvýho bratránka ze Záře Orionu?"

„Hm, prý za riskantní manévry v gravitačním poli."

Dick pokýval hlavou. „Dobrá, řekni mu, že ho s Lobačevským čekám za čtyři hodiny na orbitě Arkonu."

Ve stájích si půjčili nákladní auto a za hodinu a půl byli na kosmodromu. Vyřídit formality trvalo jen několik minut a ani kontroverzní požadavek na přepravu horona na orbitu nevzbudil velký rozruch, zvláště když Dick několikrát zamával Anhermovou platební kartou a smlouvou o dlouhodobém pronájmu horona, podepsanou správcem stájí Anhermová sanatoria.

Cestu z Jetaru na Arkon - která konvenčním lodím zabrala okolo pěti dnů - Baal Atkinson, Verův bratranec, zvládl díky výtahu za necelé čtyři hodiny. Cesta zpět byla ale zdlouhavá, protože museli dlouho zrychlovat k přechodové rychlosti. Protáhla se na dvacet hodin.

Baal byl skvělý pilot, a tak jim po návratu velitelství kosmoportu vrátilo dosti tučnou zálohu, kterou musel Baal obstavit na Stavrusově účtě pro případ, že by Lobačevskij způsobil v systému svým proudovým pohybem nějaké neštěstí.

Na Jetaru na ně čekal Anhermův agent, ale Dick odmítl se s ním bavit, i když se oháněl značnými finančními částkami. Dick věděl, že tím nic nevyřešil, ale chtěl počkat, až se Stavrus vzchopí.

Kapitán Stavrus prospal celé dny v doku vedle horona. Probouzel se, jen když potřeboval na záchod a když ho svíral hlad či žízeň. Baal s Dickem o něj starostlivě pečovali. Ke konci týdne začal rozeznávat své okolí a reagovat na podněty. Dokázal se sám umýt, vyprázdnit a najíst.

Největší potíže dělal horon, kterému museli draze nakupovat vhodnou stravu, protože syntetické potraviny odmítal žrát.

Jednoho dne kapitána našli v doku, jak stojí vedle horona a unaveně se o něj opírá. Když uviděl Dicka, přibelhal se k němu a radostně ho obejmul.

„Jak se cítíte, kapitáne?" zeptal se Dick.

„Mizerně, ale zlepšuje se to," řekl Stavrus.

Dick se kapitánovi snažil přiblížit, co prožili od dne nehody, ale Stavrus ho brzy zastavil.

„Ke všemu, co se stalo, mám přístup," řekl pomalu. „Když vypadly štíty, chtěl jsem si píchnout drogu, ale najednou vypadla gravitace, injektor mi vypadl z ruky a já se zamotal do pásů. Za chvíli mi bylo, jako bych místo vzduchu dýchal kamení. Prostor zhoustnul a já viděl a slyšel a cítil věci, o kterých nikdo nemá ani ponětí. Ale nevydržel jsem to. V mozku se mi otevřela stavidla nějakých zakrnělých smyslů a ta záplava informací utápěla moje vědomí." Kapitán ztišil hlas. „Jako kobercový nálet, jako série nukleárních výbuchů. Hustá polévka, v které jsem plaval, mě dusila a tlačila dolů do temnoty a zmatku, ale pak jsem narazil na volnější místa, vracely se normální tvary a zvuky. Proud se proměnil v pozadí, z kterého vyvstává předivo světa. Když jsem se s tím horonem spojil těsněji, vyneslo mě to opět na hladinu." Kapitán mluvil dlouho a Dickovi se z toho začala točit hlava. Kapitán jim popisoval, co všechno cítí, jaké se v něm

odehrávají pochody, a spekuloval o tom, co to znamená.

Najednou je přerušil počítač a oznámil, že venku čeká Jana Anhermová.

Dick se zamračil a sprostě zaklel.

„Pusť ji dovnitř," nařídil ale Stavrus, stiskl Dickovi silně paži a usmál se na něj.

Jana Anhermová zůstala stát v přístupovém koridoru. „Jak se cítíte, kapitáne?" zeptala se a vyzývavě si Stavruse prohlížela.

Stavrus otázku ignoroval a pokynul jí, ať vstoupí. „Čemu vděčíme za vaši návštěvu?" řekl.

„Kapitáne, měl byste se vrátit do sanatoria na pozorování. Váš nynější stav může být pouze dočasný, mohou se vyskytnout různé komplikace a..."

Dick se neudržel. „Nechtě si ty kecy, doktorko. Být na vašem místě, tak se klidím z cesty."

Chladně na něj pohlédla. „Pane Morelli, cítím snad za vašimi slovy nějaké výhružky?"

Dick se vzteky roztřásl, ale stisk na jeho paži zesílil, Stavrus ho pomalu odstrčil a stoupl si před něj. „Jaké jsou vaše nabídky?"

„Jedna miliarda kreditů v případě, že prokážeme, že spojení s horonem je stabilní a všechny příznaky proudového šílenství jsou potlačeny. Dalších padesát milionů pro každého z vás za mlčení."

Stavrus se zasmál. „Něco takového přeci nemůžete tajit navěky."

„Kdo řekl navěky. Stačí pár měsíců, rok - než vyvineme potřebnou technologii pro bezštítovou proudovou dopravu."

„Tento náskok by vás stál mnohem víc než padesát milionů," řekl Stavrus.

„Šedesát," přihodila Jana Anhermová bez mrknutí oka.

Stavrus zakroutil hlavou. „Dávám přednost volné hospodářské soutěži."

Jana se mu podívala zpříma do očí. „Mám na to právo, dostala jsem vás z toho..." Sama se zarazila, když si uvědomila, že nahrála Stavrusovi na smeč.

Pohrdavě do ní strčil. „Myslím, že čím víc lidí se tím problémem bude zabývat, tím lepších výsledků dosáhneme."

Jana Anhermová ustoupila o krok. „Kapitáne, můj otec vás může rozdrtit jedním kývnutím malíčku."

„Slečno Anhermová," řekl Stavrus pobaveně, , jsem vám za tohle vlastně hrozně vděčný. Myslím si ostatně, že vaše jméno vstoupí do historie. Otevřete vesmír ještě většímu množství lidí, než objev samotného proudu. Ale když si uvědomím, že ještě dnes se o vašem objevu dozvědí všechny kolonie, nevím, jak to prospěje obchodnímu impériu vašeho otce."

Jana zalovila rukou v kapse uniformy a v ruce se jí objevila malá pistole. „Jak chcete, kapitáne," řekla a zamířila na horona. „Bez něj vám nikdo neuvěří a můžete se spolehnout, že nového jen tak nedostanete..."

Atkinson se na ni vrhl a udeřil ji do ramene. Zazněl tlumený výstřel, ale střela neškodně narazila na ocelovou stěnu doku a cinkla o podlahu. Baal Janě vykroutil pistoli z ruky. Pak ji s Dickem odtáhli k přechodové komoře a vyhodili z lodi. Nebránila se. Než se přechodová komora zavřela, Dick ji spatřil, jak se pomalu zvedá ze země a několik dělníků v doku si ji překvapeně prohlíží.

„Co bude teď?" zeptal se Baal Atkinson, když se vrátili.

Stavrus se zasmál a pokrčil rameny. „Máš na mysli Anherma, nebo proudovou přepravu?"

„Obojí," řekl Baal.

„Možná jsme poněkud zranili pýchu Jany Anhermové, ale její otec je obchodník..." Stavrus se odmlčel. *Zadíval* se někam do dálky a oči mu rychle mrkaly. Připomínal věštce, a když opět promluvil, jeho hlas zněl pevně. „Budou cestovat všichni a všude, protože to bude o hodně levnější, když nebude třeba generovat štíty okolo prostor obývaných lidmi. Vesmír se zaplní životem."

„Ale každej přece nebude chtít do smrti chodit s koněm po boku!" namítl Baal.

Stavrus se zamyslel. „Teď, když víme, co to proudový šílenství je, myslím, že to neurochirurgům pomůže obrnit naše mozky nějak efektivněji, než drogama utlumujícíma mozkovou činnost. Naopak možná vyvinou látky, které naše mozky spíš budou stimulovat, aby se s proudem dokázaly vypořádat samy, bez - abych tak řekl - přídavné paměti horonů." Stavrus se vrátil ke zvířeti a pohladil jeho jemnou srst.

Dick se zamyslel a před očima spatřil muže a ženy s obřími hlavami, schopnými absorbovat proud.

Později se odebrali do nemocnice, kde po zevrubné lékařské prohlídce proběhla v přítomnosti reportérů předních zpravodajských kanálů malá tisková konference, na které kapitán Stavrus sehrál roli vděčného vyléčeného proudového šílence a oznámil vesmíru fenomenální objev Jany Anhermové.